

10 e Kamer

Nr. 953/08
VAN HET PARKET

Nr. C1293120
VAN HET ARREST

Het hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest gewezen in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

25 februari 2010

not. nr. 66.L1.10809/05 van het Openbaar Ministerie tegen:

1. en 2.(thans niet in de zaak voor het hof)

3. Nr. met maatschappelijke zetel te

3.
derde: beklaagde,

4. Nr. met maatschappelijke zetel te

vierde: beklaagde,

verfacht van:

....., de derde en de vierde:

A. nr. in de periode van 27 augustus 2004 tot 12 september
2006:

Met overtreding van de artikelen 3, 4, 19, 99, § 1.5°, 146, 149, 160 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen, of hoe dan ook, inbreuk gemaakt te hebben op de voorschriften van de ruimtelijke structuur - en uitvoeringsplannen en verordeningen, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel II van dit decreet, om zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, een grond gebruikt, aangelegd, ingericht voor het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, van allerhande materialen, materieel of afval, terzake op het perceel kadastraal bekend

..... met een oppervlakte van 1 ha 44 a 6 ca, gelegen te eigendom van voor 1/1 blote eigendom en

..... voor 1/1 vruchtgebruik voor een periode van 20 jaar, krachtens een akte van aankoop dd. 19 december 2003.

B. te in de periode van 27 augustus 2004 tot 9 maart 2006:

Bij inbreuk op de artikelen 2, 3, 4, § 1, 4, § 2, 39, § 1.1° en 39, § 2 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning van de bevoegde overheid een als hinderlijk ingedeelde inrichting die behoort tot de eerste of de tweede klasse te hebben geëxploiteerd of veranderd, of zonder daarvan vooraf melding te hebben gedaan, een inrichting die behoort tot de derde klasse te hebben geëxploiteerd of veranderd, met name, die op de alfabetische lijst van de als hinderlijk beschouwde inrichtingen tot vaststelling, overeenkomstig het bedoelde in artikel 3 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, vermeld staan onder de respectievelijke rubrieknummers, namelijk de opslag en mechanische behandeling van interne afvalstoffen met een opslagcapaciteit van maximaal 1000 m³ (klasse 2 rubriek 2.2.2.a.1 van Vlare n 1 - bijlage).

C. te in de periode van 27 augustus 2004 tot 12 september 2006:

Bij inbreuk op de artikelen 2, 3, 12, 20, 37, 56 en 59 van het decreet van de Vlaamse raad van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen, bedrijfsafvalstoffen te hebben verwijderd of nuttig toegepast anders dan:

- 1) binnen de onderneming waarin de afvalstoffen zijn ontstaan, en dit in overeenstemming met de milieuvergunning bedoeld in artikel 14 of met de andere toepasselijke wettelijke, decretale of reglementaire voorschriften.
- 2) door afgifte aan een natuurlijke persoon of rechtspersoon die hetzij houder is van een vergunning voor de verwijdering of nuttige toepassing van deze afvalstoffen, als bedoeld in artikel 14, § 1 of § 2, of voldaan heeft aan de meldingsplicht als bedoeld in artikel 14, § 3, hetzij houder is van een erkenning als bedoeld in artikel 14, § 2.
- 3) als secundaire grondstoffen, overeenkomstig artikel 11.
- 4) door afgifte aan een in een ander gewest of land gevestigde natuurlijke persoon of rechtspersoon die overeenkomstig de daar geldende wetgeving de afvalstoffen:
 - a. mag verwijderen voor zover er geen merkelijk dichterbij gelegen, vergunde verwijderinginrichting is die deze afvalstoffen op een verantwoorde wijze kan verwijderen, of
 - b. nuttig mag toepassen

namelijk: een opslag van steenpuin en sloopafval, evenals aarde- en betonstukken en de opslag van uitgebroken asfalt.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Leper van 23 april 2007, 9de kamer, recht doende op tegenspraak ten aanzien van de derde en de vierde beklagde, werd wat hen betreft als volgt beslist:

Zegt voor recht dat tenlastelegging A ten overstaan van de vierde beklaagde dient te worden verbeterd door deze te laten voorafgaan door het mededaderschap zoals voorzien in artikel 66 Sw.:

"Als chader, in de zin van artikel 66 van het Strafwetboek, om de misdaad of het wanbedrijf te hebben uitgevoerd, of om aan de uitvoering rechtstreeks te hebben meegewerkt; om door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat de misdaad of het wanbedrijf zonder zijn/haar bijstand niet had kunnen worden gepleegd; om door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht misdadige kuiperijen of arglistigheden, de misdaad of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt: "

Met betrekking tot de derde beklaagde:

Verklaart de tenlasteleggingen in hoofde van de beklaagde bewezen.

Veroordeelt de beklaagde voor de tenlasteleggingen A, B en C samen tot een geldboete van € 1000, te verhogen met 45 opdecimen en alzo gebracht op € 5.500.

Met betrekking tot de vierde beklaagde:

Sprekt de beklaagde vrij voor de tenlastelegging B en ontslaat haar van rechtsvervolging dienaangaande.

Verklaart de overige tenlasteleggingen in hoofde van de beklaagde bewezen.

Veroordeelt de beklaagde voor de tenlasteleggingen A (zoals aangepast) en C samen tot een geldboete van € 1000, te verhogen met 45 opdecimen en alzo gebracht op € 5.500.

(i) Verklaart de vordering van het openbaar ministerie oerond in zoverre deze er toe strekt om de derde beklaagde in toepassing van artikel 39, § 2 milieuvergunningsdecreet verbod op te leggen om haar inrichting te exploiteren.

Legt aan de derde beklaagde dientengevolge in toepassing van artikel 39, § 2 milieuvergunningsdecreet verbod op om de inrichting die aan de oorsprong ligt van inbreuk B. te exploiteren en dit gedurende een termijn van vijf jaar.

(ii) Wjst de vordering van het openbaar ministerie af in zoverre deze er toe strekt om de vierde beklaagde in toepassing van artikel 39, § 2 milieuvergunningsdecreet verbod op te leggen haar inrichting te exploiteren.

Gezien de bovenstaande correctionele veroordelingen, verplicht tevens de veroordeelden om bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds, ingesteld bij art. 28 van de Wet van 1.8.1985, te betalen: de

eerste de derde en de vierde beklaagde een bedrag van € 25, te verhogen met 45 opdecimen en alzo gebracht op telkenmale € 137,50.

Verwijst de eerste en de derde beklaagde ieder voor een gedeelte van 2/5 en de vierde beklaagde voor een gedeelte van 1/5 in de kosten jegens de openbare partij, reeds begroot op € 329,55.

Legt de eerste, de derde en de vierde beklaagde een vergoeding op van ieder € 25, bij toepassing van artikel 91, 2de lid, van het K.B. van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, vervangen door het K.B. van 29 juli 1992 en gewijzigd door het K.B. van 23 december 1993 en artikel 1 van het koninklijk besluit van 11 december 2001 (B.S. 22 december 2001, in werking op 1 januari 2002).

Houdt de beslissing over de burgerlijke belangen in toepassing van artikel 4 V.T. Sv. (zoals gewijzigd door de wet van 13 april 2005, B.S., 3 mei 2005) ambtshalve aan.

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 7 mei 2008 door de vierde beklaagde wat A en C betreft,
- 7 mei 2008 door de derde beklaagde,
- 8 mei 2008 door het openbaar ministerie tegen de derde, wat alle beschikkingen betreft en tegen de vierde beklaagde, wat A en C betreft.

* * *

Het hof hoorde op de openbare terechtzitting van 8 januari 2010 in het Nederlands:

- de derde beklaagde in haar middelen van verdediging bij monde van meester [naam] advocaat te [plaats] in haar hoedanigheid van lasthebber ad hoc,
- de vierde beklaagde in haar middelen van verdediging bij monde van meester [naam] advocaat te [plaats] in zijn hoedanigheid van lasthebber ad hoc,
- het openbaar ministerie in haar vordering bij monde van substituut-procureur-generaal,
- de herstellende partij, de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, bij monde van meester [naam] advocaat te [plaats] voor meester [naam] advocaat te [plaats]

1. De hogere beroepen van de beklaagden en het openbaar ministerie werden tijdig en regelmatig naar vorm ingesteld; ze zijn oortvankelijk.

2.1 De door de eerste rechter aangebrachte verbetering waarbij voor recht werd gezegd dat telastlegging A ten overstaan van de vierde beklaagde moet voorafgegaan worden door het mededaderschap zoals

voorzien in artikel 66 Sw. is overbodig en wordt door ~~het~~ hof weggelaten.

2.2 Het hof verbetert de telastlegging B door vervanging in het zindsdeel "een inrichting die behoort tot (...)" van het woord "derde" door het woord "tweede".

De zo verbeterde telastlegging slaat op dezelfde feiten als deze die aan de telastlegging B zoals voorzien in de oorspronkelijke rechtstreekse dagvaarding te last liggen. Partijen hebben hierover verweer gevoerd. Telkens hierna sprake is van de telastlegging B betreft het deze telastlegging zoals hier verbeterd.

2.3 Het hof verbetert de tijdsbepaling van de telastlegging C als volgt: "te *in de periode van 27 augustus 2004 tot 2 maart 2006*".

De zo verbeterde telastlegging slaat op dezelfde feiten als deze die aan de telastlegging C zoals voorzien in de oorspronkelijke rechtstreekse dagvaarding te last liggen. Partijen hebben hierover verweer gevoerd. Telkens hierna sprake is van de telastlegging C betreft het deze telastlegging zoals hier verbeterd.

3. Voor zover bewezen, zijn de feiten de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet, zodat het misdrijf voltooid werd op de dag van het laatste feit, namelijk op 2 maart 2006. Sindsdien is nog geen verjaringstermijn van vijf jaren verstreken, zodat het hof, zonder acht te slaan op eventuele stuitings- en schorsingsgronden, vaststelt dat het verval van de strafvordering door verjaring nog niet is ingetreden.

4.1 Bij decreet van 27 maart 2009 tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijk plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid (hierna: aanpassings- en aanvullingsdecreet) werd onder meer artikel 146 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (hierna: Stedenbouwdecreet 1999) gewijzigd. In uitvoering van artikel 110 van het aanpassings- en aanvullingsdecreet werden de diverse wijzigingen aan het Stedenbouwdecreet 1999 gecoördineerd bij besluit van de Vlaamse regering van 15 mei 2009 houdende coördinatie van de decreetgeving op de ruimtelijke ordening (B.S. 20 augustus 2009). Deze coördinatie draagt als opschrift Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO). Dit gecoördineerde decreet is in werking getreden op 1 september 2009. Artikel 4.2.1.5°, a VCRO bepaalt: "Niemand mag zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning: (...) een grond gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten voor: het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, of van allerlei materialen, materieel of afval, (...)". Inbreuk hierop wordt strafbaar gesteld door artikel 6.1.1.1° VCRO dat bepaalt: "Met een gevangenisstraf van acht dagen tot vijf jaar en met een geldboete van € 26 tot € 400.000 of met één van deze straffen alleen, wordt de persoon gestraft die: de bij de artikelen 4.2.1 en 4.2.15 bepaalde handelingen hetzij zonder voorafgaande vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, uitvoert, voortzet of in stand houdt;".

De feitelijke gedraging die aan de telastlegging A ten grondslag ligt, maakt voor zover bewezen nog steeds een misdrijf uit; zij wordt sinds 1 september 2009 omschreven door 4.2.1, 5°, a van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO) en is strafbaar gesteld door art. 6.1.1, 1° lid, 1° VCRO.

4.2 Bij artikel 34 van het decreet van 21 december 2007 tot aanvulling van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid met een titel XVI "Toezicht, handhaving en veiligheidsmaatregelen" (milieuhandhavingsdecreet), werd artikel 39, § 1 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (milieuvergunningsdecreet) gewijzigd. Het nieuwe artikel 39 van het milieuvergunningsdecreet bepaalt: "*Met betrekking tot dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten gebeuren het onderzoek, de vaststellingen en de sanctionering van de milieu-inbreuken en milieumisdrijven volgens de regels bepaald in titel XVI van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake het milieubeleid*". Deze bepaling is in werking getreden op 1 mei 2009.

De te last gelegde feitelijke gedraging die aan de telastlegging B ten grondslag ligt, is sedert 1 mei 2009 strafbaar krachtens artikel 16.6.1, § 1 van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid (hierna: DABM), dat stelt: "*Elke opzettelijke of door gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid gepleegde schending van de door deze titel gehandhaafde regelgeving is strafbaar met een gevangenisstraf van een maand tot twee jaar en met een geldboete van € 1.0 tot € 250.000 of met een van die straffen*".

4.3 Bij artikel 23 van het decreet van 21 december 2007 tot aanvulling van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid met een titel XVI "Toezicht, handhaving en veiligheidsmaatregelen" (milieuhandhavingsdecreet) werd artikel 56 van het decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen (afvalstoffendecreet) gewijzigd. Het nieuwe artikel 56 van het afvalstoffendecreet bepaalt: "*Met betrekking tot dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten gebeuren het onderzoek, de vaststelling en de sanctionering van de milieu-inbreuken en milieumisdrijven volgens de regels bepaald in titel XVI van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid*". Deze bepaling is in werking getreden op 1 mei 2009.

Het hof stelt vast dat de feiten te last gelegd onder C sedert 1 mei 2009 strafbaar zijn gesteld door artikel 16.6.3, § 1, eerste lid van het DABM dat stelt: "*Wie opzettelijk, in strijd met de wettelijke voorschriften of in strijd met een vergunning, afvalstoffen achterlaat, beheert of overbrengt, wordt gestraft met een gevangenisstraf van een maand tot vijf jaar en met een geldboete van 100 euro tot 500.000 euro of met een van die straffen*".

5.1 Gelet op de gegevens van het strafdossier en de behandeling van de zaak op de rechtszitting van 8 januari 2010 zijn voor de derde beklaagde de telastleggingen A, B en C en voor de vierde beklaagde de telastleggingen A en C voor het hof, net als voor de eerste rechter,

bewezen gebleven. In het bestreden vonnis werd de telastlegging B de vierde beklaagde niet toegerekend, terwijl het openbaar ministerie geen hoger beroep instelde tegen het navolgende ontslag van rechtsvervolging terzake, zodat het hof terzake niet gevat is.

De lasthebbers ad hoc stelden op de vermelde zitting dat het te last gelegde zoals weerhouden in het bestreden vonnis evenals de toerekening ervan aan de rechtspersonen, niet werd betwist; het hoger beroep werd volgens hen ingesteld omwille van de strafmaat.

5.2 Een rechtspersoon is strafrechtelijk verantwoordelijk voor misdrijven die metzij een intrinsiek verband hebben met de verwezenlijking van zijn doel of de waarneming van zijn belangen, of die, naar blijkt uit de concrete omstandigheden, voor zijn rekening zijn gepleegd. Wanneer de rechtspersoon verantwoordelijk gesteld wordt uitsluitend wegens het optreden van een geïdentificeerde natuurlijke persoon, kan enkel dejenere die de zwaarste fout heeft begaan worden veroordeeld. Cumulatie in de vervolging en veroordeling van de rechtspersoon en de natuurlijke persoon is evenwel mogelijk indien de geïdentificeerde natuurlijke persoon de fout wetens en willens heeft gepleegd.

5.3 De bewezen verklaarde misdrijven werden gepleegd voor rekening van respectievelijk derde en vierde beklaagde en houden telkens verband met de verwezenlijking van het doel van deze beklaagden. Uit de dossiergegevens blijkt dat door de derde en de vierde beklaagde bewust en om economische redenen werd gekozen voor het verder exploiteren ongeacht de afwezigheid van enige vergunning. Er is dan ook sprake van een eigen strafrechtelijke fout van de derde en de vierde beklaagde als rechtspersoon, zodat het te last gelegde onder A, B en C aan de derde beklaagde en het te last gelegde onder A en C aan de vierde beklaagde dient te worden toegerekend en hen respectievelijk verwijtbaar is.

6 De beklaagden hebben wetens en willens een manifest wederrechtelijke toestand tot stand gebracht en langdurig laten verder bestaan. Zonder enige vergunning werd in landschappelijk waardevol agrarisch gebied een site voor bouw- en sloopafval ingericht en uitgebaat, waarbij de beklaagden zich niet stoorden aan de diverse aanmaningen tot stopzetting van de bevoegde overheden. Het belang van de samenleving en het leefmilieu bij de naleving van de gestelde regelgevingen, hebben de derde en de vierde beklaagde totaal ondergeschikt gemaakt aan hun eigen financiële belangen. De door de eerste rechter opgelegde bestraffing is rekening houdend hiermee dan ook wettig en passend. Niets wijst er op dat het opleggen van deze bestraffing de declassering van de beklaagden zou veroorzaken, noch hun reclassering zou verhinderen, zodat er geen enkele reden is om in te gaan op het verzoek van de vierde beklaagde om de opschorting van de uitspraak van veroordeling te gelasten.

7.1 De derde en de vierde beklaagden zijn op grond van artikel 50 Sw. als wegens voor eenzelfde misdrijf veroordeelde personen, hoofdelijk gehouden tot de kosten die een en ondeelbaar veroorzaakt werden door de bewezen misdrijven die hen gemeen zijn, nu zij door hetzelfde arrest zijn veroordeeld.

7.2 De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders dient te worden bepaald op € 25, te vermeerderen met 45 opdecimen tot € 137,50, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

7.3 Bij arrest nr. _____ van de Raad van State van 17 december 2008 (B.S. 12 februari 2009) werd het koninklijk besluit van 27 april 2007 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken vernietigd, zodat de bepalingen van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd door de artikelen 1 en 2 van het koninklijk besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie, van toepassing blijven. Krachtens art. 91, 2° lid van dit koninklijk besluit bedraagt de vaste vergoeding, waartoe de derde en de vierde beklagde elk dienen te worden veroordeeld, € 25.

8.1 Uit het nazicht dat door de lokale politie op 29 juli 2009 op de plaats van de feiten werd uitgevoerd blijkt dat het terrein slechts gedeeltelijk werd opgeruimd, nu onder meer een verharding met steenslag, enkele betonnen platen, hopen zavel, een ijzerhoop, een bus olie, een batterij en enkele hopen aarde nog steeds aanwezig waren, in essentie de afvalstoffen beschreven in de telastlegging C.

Zowel het sinds 1 mei 2009 opgeheven artikel 59, § 1 van het afvalstoffendecreet als het sinds 1 mei 2009 in werking getreden artikel 16.6.4 DABM bepalen dat diegene die afvalstoffen achterlaat in strijd met de bepalingen van het afvalstoffendecreet door de rechter veroordeeld wordt tot het verwijderen ervan binnen een door de rechter bepaalde termijn; het openbaar ministerie vorderde niet dergelijke veroordeling te koppelen aan een dwangsom.

De derde en de vierde beklagde worden door het hof veroordeeld om de aanwezige opslag van steenpuin, sloopafval, aarde, betonstukken en uitgekbroken asfalt te verwijderen binnen de hierna bepaalde termijn.

8.2 Door de lokale politie werd op 29 juli 2009 eveneens vastgesteld dat er op het terrein geen bedrijfsexploitatie meer was. Er is dan ook geen reden meer om als veiligheidsmaatregel nog een exploitatieverbod op grond van het milieuvergunningendecreet op te leggen, zoals de eerste rechter ten aanzien van de derde beklagde deed.

9. Door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur bij het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, afdeling ruimtelijke ordening voor de provincie _____ (hierna: stedenbouwkundig inspecteur) werd bij conclusie neergelegd op de rechtszitting van 8 januari 2010 voor het eerst in hoger beroep een vordering tot herstel ingesteld, namelijk strekkend tot staking van het strijdig gebruik en het herstel in de oorspronkelijke staat van het vermelde perceel.

Noch het college van burgemeester en schepenen, noch de stedenbouwkundig inspecteur hebben in de procedure voor de eerste

rechter in de voor het hof aanhangige zaak enige eis tot herstel ingesteld.

De vordering tot herstel die toebehoort aan de hiervoor vermelde bevoegde overheden en zonder welke de strafrechter dit herstel niet kan opleggen, is niet virtueel begrepen in de publieke vordering. Het devolutief principe, dat bepalend is voor de aanleg in hoger beroep en verhindert dat de rechter in hoger beroep meer zou kunnen dan de eerste rechter, sluit uit dat een herstellvordering voor de eerste maal in hoger beroep wordt ingesteld. De door de stedenbouwkundig inspecteur voor het eerst in hoger beroep ingestelde vordering dient dan ook onontvankelijk te worden verklaard.

11. Overeenkomstig artikel 4 V.T. Sv. houdt het hof ambtshalve de afhandeling van de burgerlijke belangen aan.

**OP DEZE GRONDEN,
het hof, rechtsprekend op tegenspraak**

Gelet op de artikelen hiervoor aangehaald en op de artikelen:
2, 3, 5, 7bis, 41, 41bis, 44, 65, 66 en 100 van het Strafwetboek,
162, 182, 184, 185, 190, 190ter, 194, 195, 199, 200, 210 en 211 van het Wetboek van Strafvordering,
11 van de Bijzondere Wet van 8 augustus 1980, zoals gewijzigd door artikel 5 van de Bijzondere Wet van 16 juli 1993,
4, lid 1 van de wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,
5 van het decreet van 7 december 2001 tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving,
1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de programmawet van 24 december 1993 en door artikel 36 van de wet van 7 februari 2003,
28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993, door artikel 23 van het koninklijk besluit van 19 december 2003 en door artikel 1 van het koninklijk besluit van 31 oktober 2005,
91 al. 2 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 zoals gewijzigd door artikel 1 van het koninklijk besluit van 23 december 1993,
1 van het koninklijk besluit van 11 december 2001,
24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Verklaart de hoger beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend:

wijzigt het vonnis van 23 april 2007 voor zover bestreden als volgt:

laet de door de eerste rechter aangebrachte verbetering van de telastlegging A weg,

verbetert de telastlegging B zoals vermeld onder randnummer 2.2,

verbeterd de telastlegging C zoals vermeld onder randnummer 2.3,

veroordeelt de derde beklagde voor de telastleggingen A, B en C samen tot een geldboete van € 1.000, vermeerderd met 45 deciem, zo gebracht op € 5.500,

veroordeelt de vierde beklagde voor de telastleggingen A en C samen tot een geldboete van € 1.000, vermeerderd met 45 deciem, zo gebracht op € 5.500,

legt de derde en de vierde beklagde elk de verplichting op een bedrag van € 25, verhoogd met 45 opdecim, aldus telkens gebracht op € 137,50, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke misdaden en aan de occasionele redders,

veroordeelt de derde en de vierde beklagde elk tot betaling van de vaste vergoeding van € 25,

veroordeelt de beklagden hoofdelijk tot de kosten in beide aanleggen gemaakt aan de zijde van het openbaar ministerie, begroot op € 329,55 in eerste aanleg en € 182,12 in beroep, deze kosten een en ondeelbaar gemaakt zijnde door de bewezen telastleggingen die de derde en de vierde beklagde gemeen zijn,

legt geen exploitatieverbod op van de inrichting van de derde beklagde,

veroordeelt de derde en de vierde beklagde tot verwijdering van de afvalstoffen op het hiervoor vermelde perceel, namelijk de aanwezige opslag van steenpuin, sloopafval, aarde, betonstukken en uitgebroken asfalt en dit binnen een termijn van drie maanden nadat dit arrest in kracht van gewijsde is getreden,

verklaart de herstellvordering van de stedenbouwkundig inspecteur orontvankelijk,

houdt ambtshalve de burgerlijke belangen aan.

|

Kosten eerste aanleg: € 329,55

Kosten beroep:

Afschriften: € 51,30

Opstalrecht ber. bekl.: € 60,00

Dagvaarding: € 54,26

€ 165,56

+ 10 % : € 16,56

Totaal: € 182,12

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende
commerciële kamer, samengesteld uit kamervoorzitter
als voorzitter en de raadsheren
en in openbare terechtzitting van **25 februari 2010**
uitgesproken door voorzitter in aanwezigheid van
substituut-procureur-generaal, met bijstand van griffier